

РЕШЕНИЕ

№ 13343

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12207** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63в от ЗАНН.

С Решение от 29.09.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 5285/2025 г., е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-003304/26.02.2025 г., издадено от Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на С. Н. С. от [населено място],[жк],[жилищен адрес] ет.3, ап.10, за нарушение на чл.21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 ЗДвП са наложени административни наказания - глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.В., в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото в потвърдителната му част. Наведените в жалбата касационни основания са нарушение на материалния закон и необоснованост. Касаторът се оплаква, че неправилно районният съд е приел извършено от него нарушение при условията на системност, при положение че процесното нарушение е едва трето от същия вид. Намира, че едва при четвърто нарушение следва да намери приложение понятието системност. Допълва, че за предишните нарушения, с които е санкциониран, не се отнасят за същото нарушение, тъй като се отнасят за превишение на скоростта извън населено място, а с настоящото му е наложено административно наказание за превишение на скоростта в населено място. Настоява, че в издаденото НП е налице неправилна квалификация на нарушението и непропорционалност на наложените му санкции. Позовава се на смекчаващи отговорността му обстоятелства, тъй като съпругата му е с трайна

инвалидност и налагането на лишаване от правоуправление води до непропорционално тежки последици, несъответстващи на целите на административното наказание. Моли касационния съд да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени НП, а при условията на евентуалност - ако Съдът счете, че нарушението е доказано, да квалифицира деянието по чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП и да наложи предвидената санкция (глоба от 400 лв.) без лишаване от правоуправление. Претендира и присъждане на разноските по делото. В с.з. касаторът не се явява, а процесуалният му представител адв.В. поддържа касационната жалба, моли за отмяна на касирания съдебен акт и за присъждане на разноски по представен списък. Представя писмена защита с развити подробни съображения.

Ответникът по касация – Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР – в с.з. касаторът не изпраща представител. Чрез пълномощника си юк.К. е представил писмени бележки, в които взема становище за неоснователност на касационната жалба, моли Съда да остави съдебния акт в сила, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна, като предлага съдебното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд-София град, като провери правилността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 22-4332-003304/26.02.2025 г. на Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.АД, № 0619819/11.02.2025 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективизираните в акта констатации се свеждат до това, че на 07.01.2025 г., около 13:22 ч, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като до 174 Детска градина "Ф.", касационният жалбоподателя е управлявал собствения си лек автомобил "Ш. С." с рег. [рег.номер на МПС] , като се е движил със скорост от 84 км/ч. Максимално разрешената скорост за движение на пътни превозни средства в населеното място е 50 км/ч. Нарушението е установено и заснето с техническо средство – система за видеоконтрол "С.-М2", с № MD1194, записваща и заснемаща дата, скорост, час и регистрационен номер на автомобила. Съставен е протокол по чл.10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, в който е посочено мястото за контрол, посоката на движение на лекия автомобил, ограничението на скоростта в пътният участък. Нарушението е извършено системно в едногодишен срок с влезли в сила на 25.07.2024 г. два ЕФ: сер.К-8290356 и сер.К-8288471. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е оспорените административни наказания на основание чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 ЗДвП.

В производството пред СРС са изискани и приложени Справка-преглед на документи, издадена от Българския институт по метрология относно удостоверение на Държавния институт по метрология на Република Х. и Протокол за проверка, издаден от Български институт по метрология. СРС е установил, че на системата е била извършена последваща проверка и към датата на нарушението същата е била технически годна.

За да потвърди обжалваното НП, районният съд е приел, че нарушението, извършено от С., е доказано по безспорен начин, в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя, и правилно е приложен материалният закон.

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледан по същество, въпросът за нейната

основателност почива на следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото.

Приетата по делото разпечатка от паметта на техническото средство (радар) за посочената дата доказва шофирането с превишена скорост по категоричен начин. Доколкото в него изрично е отразена не само датата, а и часът на установеното нарушение, нарушението е безспорно установено. Касационният съд намира, че нарушението е констатирано по начин, предвиден в закона. Наказващият орган решава как да ангажира отговорността на нарушителя, и в случая съставянето на АУАН от автоконтрольор при наказващия орган след преглед на видеоклипа е поставило законосъобразно начало на административнонаказателното производство. Според Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС по тълк.дело № 1/2013 г., редът за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя по чл.189, ал.4 ЗДвП с издаване на електронен фиш е неприложим в случая, тъй като същият може да се издаде само за нарушения, които се наказват с административни наказания глоба, а на конкретния нарушител са наложени две административни наказания - глоба и лишаване от право да управлява МПС.

Правилен е изводът на Съда, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения.

За разлика от процедурата по издаване на електронен фиш, в която производството е съкратено и няма състезателен характер, в хода на административнонаказателното производство, което се е развило по общия ред, на административнопривлеченото лице са били осигурени дори повече възможности за защита, доколкото са събрани доказателства за нарушението (приобщени са записи от мобилната камера), както и декларация по чл.188 ЗДвП за това кое лице е управлявало автомобила.

Поради високата скорост на нарушителя е било невъзможно спирането му в момента на видеозаснемането. За да може да се установи авторството на деянието, се е наложило водачът да попълни декларация, в която да заяви той ли е управлявал автомобила на процесната дата, под страх от наказателната отговорност по чл.313 НК. В съставената за целта декларация собственикът е заявил, че е управлявал личния си автомобил в момента на нарушението. Спазен е едногодишният срок от извършване на нарушението – същото е извършено на 07.01.2025 г., а АУАН е съставен на 11.02.2025 г.

Следва да бъде споделен изводът на районния съд, че АНО правилно е определил субекта на административнонаказателната отговорност. По силата на чл.188, ал.1, изр.второ ЗДвП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Собственикът е посочил, че автомобилът е бил управляван от него и правилно е приет за субект на нарушението.

Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в НП не се говори общо за [населено място] и [улица], а за точно място на констатацията за превишена скорост на автомобила - до 174 Детска градина "Ф.". Касационният съд намира, че липсва необходимост от изискване на справка за наличието на пътен знак Б26 на мястото на нарушението, тъй като наличието на такъв знак в НП не се твърди, а приложение намира общото правило на чл.21, ал.1 ЗДвП, според което при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 км/ч в населено място.

Безспорна е установена и техническата годност на мобилната камера да установява превишение на допустимата скорост към момента на нарушението.

Въпреки това първоинстанционният съдебен акт подлежи на отмяна.

С издаденото НП касационният жалбоподател е санкциониран за нарушение, извършено в условията на системност. С нормата на чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП е предвидено административно наказание глоба в размер на 400 лв. за водач на моторно превозно средство или на състав от пътни превозни средства, който превиши разрешената скорост в населено място - за превишаване от 31 до 40 km/h. Съгласно разпоредбата на чл.182, ал.5 ЗДвП, в действащата към датата на издаване на НП редакция, когато нарушението по ал.1, т.4-6, ал.2, т.4-6 и ал.3, т.4-6 е системно, водачът се наказва с предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 6 месеца. Разпоредбата е изменена с ДВ, бр.64 от 2025 г., като съгласно новата редакция, в сила от 07.09.2025 г., при системно нарушение по ал.1, т.5 и 6, ал.2, т.6, ал.3, т.6 наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в троен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок 6 месеца. Посоченото изменение е било в сила към датата на постановяване на обжалваното решение, като в чл.182, ал.5 ЗДвП вече не е предвидено наказание за системно нарушение по чл.182, ал.2, т.4. По силата на чл.3, ал.2 ЗАНН, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Процесният случай е именно такъв.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в АУАН и в НП място, дата и час касационният жалбоподател е извършил нарушение по чл.182, ал.2, т.4 ЗДвП, като е управлявал лекия автомобил в рамките на населено място със скорост от 84 км/ч, при максимално разрешена скорост за движение на пътни превозни средства в населеното място 50 км/ч, т.е. с превишение от 34 км/ч.

Фактическите констатации за действията на санкционираното лице, установени от наказващия орган, сочат съставомерност на допуснатото нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, както е приел и районният съд. С оглед посоченото изменение на санкционната разпоредба обаче и на основание чл.3, ал.2 ЗАНН, същото следва да бъде санкционирано по разпоредбата на чл.182, ал.2, т.4 ЗДвП, с налагане на административно наказание глоба в размер на 400 лв.

Предвид това и доколкото фактическите констатации по АУАН и НП са несъмнени и правилни, а нарушителят осъществява своята защита срещу фактите, а не срещу квалификацията на твърдяното нарушение, с нормата на чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН е предвидено, че когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, съдът изменя акта по чл.58д. С посочената норма за районния съд е предвидена възможност за преквалифициране на деянието чрез изменение на оспореното НП, без правото на защита на страната да е нарушено или ограничено. Районният съд не се е произнесъл по санкционната разпоредба, спрямо която е следвало да упражни указаното правомощие по чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН. Упражняването на това правомощие от районния съд е гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност с оглед невъзможността му, след като отмени наказателното постановление, да връща преписката на наказващия орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Обратното би означавало нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършеното административно нарушение, и в резултат да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, което е в противоречие с целите на наказанието, регламентирани в чл.12 ЗАНН.

Съгласно Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по тълк.дело № 1/2020 г., в производството по обжалване на наказателното постановление правомощието на районния съд да измени наказателното постановление има съдържанието на чл.337 НПК, приложим по силата на

препращащата разпоредба на чл.84 ЗАНН. Нормата на чл.337 НПК урежда правомощията на въззивния съд в хипотезите, при които съдът намалява наказанието (чл.337, ал.1, т.1 НПК) или прилага закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление (чл.337, ал.1, т.2 НПК). Следователно, наред с възможността да намали размера на наказанието, правомощието на районния съд да измени наказателното постановление включва и възможност за преквалификация на извършеното деяние по закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение. Това предвижда и редакцията на чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН. Съгласно т.2 от последно посоченото Тълкувателно решение, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба.

Видно от съдържанието на АУАН и НП, нарушението е достатъчно точно и ясно индивидуализирано като време и място на извършване; установено е лицето, извършило нарушението; обстоятелствата, при които е извършено, са описани в достатъчна степен. При издаване на наказателното постановление административнонаказателното обвинение е доказано с точното описване на обстоятелствата на нарушението. На касационния жалбоподател са били предявени и конкретните фактически изводи на административнонаказващия орган. Така даденото описание на нарушението не е ограничило правото на защита на санкционираното лице, тъй като същото на основата на предявените му фактически твърдения е могло да изчерпи възраженията си по същество.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд при съобразяване с дадените по-горе указания.

На основание чл.226, ал.3 АПК във връзка с чл.63в ЗАНН, по разноските пред настоящата касационна инстанция следва да се произнесе първоинстанционният съд.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 29.09.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 5285/2025 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :